

Certamen literari **Sant Jordi**

CURS 2022-23

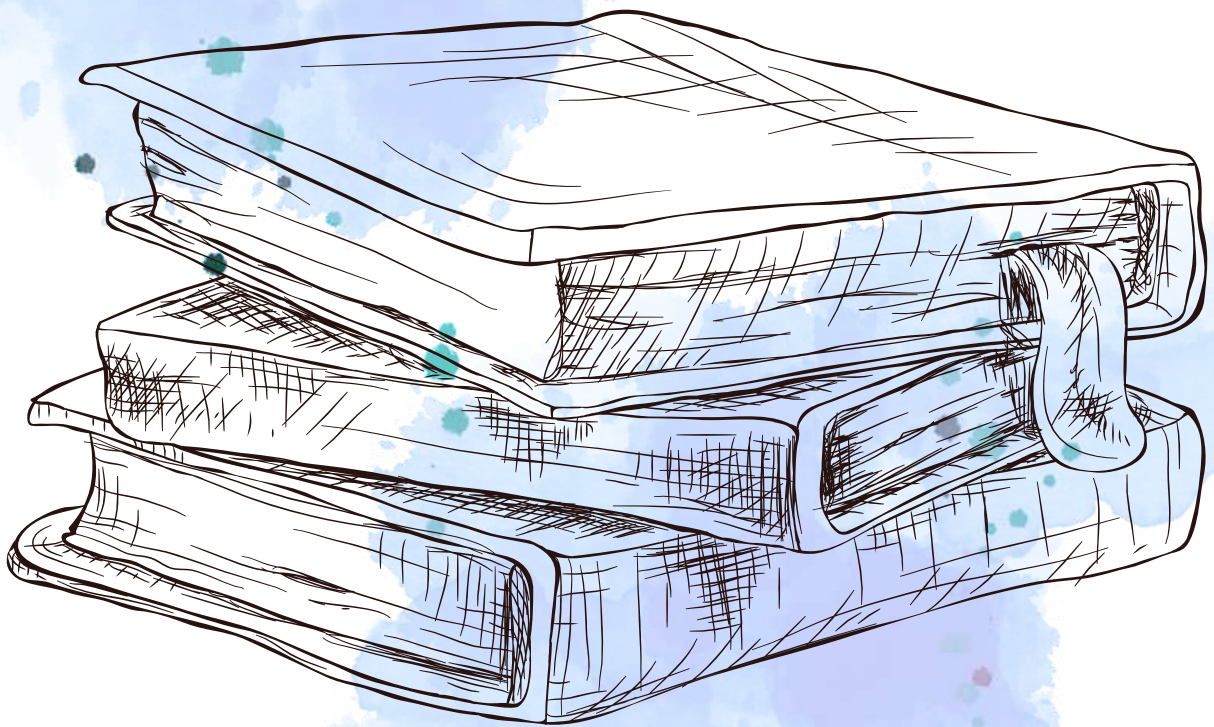
**Institut
La Plana**

Índex

- Relats pàg 1
- Microrelats pàg 20
- Poesia pàg 24

Relats

ELL

23 d'abril, 1979

Les meves mans van acariciar l'estàtua de la dona de marbre davant meu. Era preciosa. Una fina esquerda a la galta esquerra es feia camí sobre els seus llavis, la barbeta i el coll, fins que acabava just damunt de la clavícula. Vaig aixecar la vista, al cap i a la fi, era una dona gegant, demanant amb els meus ulls el seu consentiment per tocar l'esquerda. La seva cara era tan pura i trista que vaig decidir no fer-ho, no volia arriscar-me a fer-li mal. En canvi, les meves mans van decidir acariciar les seves. Les tenia al cor, la mà dreta sobre l'esquerra. Les vaig acariciar amb cura, encara tenia por que es pogués trencar.

El so d'una càmera va trencar el moment. Vaig mirar a la meva dreta, on s'havia produït el so, només per trobar una lent de càmera just davant meu, apuntant-me a mi i a la bella dona gegant, fotografiant el moment íntim que estàvem tenint, sense vergonya i sense el nostre consentiment. La persona que sostenia la càmera va començar a moure-la lentament cap avall després d'adonar-se que l'havia atrapat. Era un noi, potser dos o tres anys més gran que jo. Era preciós. No tan bonic com la dona gegant, però, tot i així, bonic. També era alt. Cabell negre. Ulls negres. Roba negra. No podria dir la seva ètnia exacta, però era clarament asiàtic. Les seves orelles bronzejades es van tornar d'un rosa clar en el moment que els nostres ulls es van trobar.

Els seus ulls van mirar els meus amb tanta intensitat que gairebé vaig sentir la necessitat de mirar cap a un altre costat. No ho vaig fer. No sé per què. No entenc què va passar exactament. Per què els seus ulls contenien tanta emoció o per què aquesta emoció em va afectar tant.

Pseudònim: Eros (Cristina Acevedo, 1r batx.)

Silenci. Tota la sala es va quedar en silenci, o almenys és el que em va semblar en aquell moment. De cop em vaig sentir còmoda, tranquil·la, segura. Sense adonar-me que amb una mirada de menys de 30 segons aquell desconegut em va fer sentir més que qualsevol altre noi que hagués conegut fins aquell moment.

Però amb la mateixa rapidesa amb què va arribar, va marxar. Sense dir ni una sola paraula. Va desaparèixer en un tancar i obrir d'ulls, deixant-me sola, només amb la companyia de la dona gegant, que ara ja no semblava tan important com ho havia estat dos minuts abans.

La veu de la mestra em va fer tornar a la sorollosa realitat, fent-me saber que havia de tornar amb el grup classe i, sense ganes, ho vaig fer.

23 d'abril 1985

Les cames em cremaven, suposo que no estava acostumada a córrer tant. No recordo a quanta gent vaig haver d'apartar amb empentes o quants cops vaig mirar el senzill rellotge que portava al canell esquerre. Les escales les baixava de dos en dos i el cafè que tenia a la mà havia desaparegut tres carrers més enrere.

No podia perdre aquell tren, era l'últim que sortia a les set del matí i no em podia permetre arribar tard a la universitat un altre cop.

Vaig saltar els quatre últims esglaons de cop en veure el tren davant meu. Un lloc on seure durant el viatge estava més que descartat, i fins i tot dubtava poder cabre-hi dreta. Una llum vermella palpitant em va fer saber que tenia pocs segons per arribar abans que es tanquessin les portes. Amb la intenció de demanar que les aguantessin una mica més vaig mirar al primer passatger que, tranquil, ja estava dins el tren.

Ell. El noi de la càmera.

Pseudònim: Eros (Cristina Acevedo, 1r batx.)

El món va quedar mut, o potser vam ser nosaltres que vam quedar sords, no ho sabia dir. Els nostres ulls es van reconèixer. Ja no anava tot de negre, ara portava un jersei de llana blanca i unes ulleres rodones reposaven damunt el seu nas. Era més alt. El seu cabell més llarg. Les seves faccions més madures. Però els seus ulls, els seus ulls eren tal com els recordava.

Les portes del tren es van tancar. I en menys de tres segons el tren va arrencar. Jo em vaig quedar allà, dreta, quieta. Seguint amb la mirada la seva, que tampoc es va apartar de la meva fins que ja va ser impossible veure'ns.

L'havia tornat a perdre. I al tren també.

23 d'abril, 1996

El meu cor batejava com no ho havia fet mai. Sentia que en qualsevol moment em sortiria del pit. La gent cridava, reia, s'abraçava, cantava. Érem feliços. Jo era feliç.

Uns braços em van abraçar per l'esquena. El meu vestit blanc es va arrugar i em vaig girar rient. Ell em somreia. El cor se'm va accelerar més. L'home davant meu va agafar-me la mà, entrellaçant-la amb la seva. Els nostres anells van xocar. Els anells que ens havíem entregat uns instants enrere. Vaig alçar la mà dreta per acariciar-li la galta, suaument, amb tot l'amor que vaig poder demostrar. La gent del nostre voltant ho celebrava sorollosament, en aquell jardí. Podia sentir la veu de la meva mare recitant unes paraules en honor nostre per sobre de la música. La meva germana encara llençava arròs a cada invitat amb qui es creuava. I el meu pare s'amagava en algun racó perquè ningú pogués veure les llàgrimes que no paraven de caure-li per la cara.

Un flaix de càmera em va fer deixar de ballar amb el meu home. Era el fotògraf que ens van recomanar per la cerimònia. No havia tingut l'oportunitat de conèixer-lo fins ara. Vaig veure com ràpidament baixava la càmera per disculpar-se i possiblement demanar que continuéssim ballant. I va ser en aquell moment en què el vaig veure.

Pseudònim: Eros (Cristina Acevedo, 1r batx.)

La música va parar. La gent que m'envoltava va marxar. Fins i tot el petit ocell que cantava va semblar desaparèixer. Era ell. I com sempre, tot va semblar deixar d'importar en el moment en què els nostres ulls es van trobar.

Vaig sentir impotència. Ràbia. Tristesa. Per què em feia sentir d'aquella manera? Per què semblava que tenir a l'home amb el qual havia passat els últims cinc anys, amb el que m'havia ajuntat de per vida feia menys de mitja hora abans, just al meu costat abraçant-me no importava en tenir-lo a ell davant? Per què el meu cor va deixar de bategar frenèticament i va començar a fer-ho a un ritme que m'emplenava d'escalfor, tranquil·litat i pau?

Em va somriure. Però només amb els llavis. Els seus ulls no ho feien. Els seus ulls em deien coses que no podia entendre, que no volia entendre, perquè si ho hagués fet no hagués estat segura del que podria arribar a fer. Podria ser capaç de deixar-ho tot per una mirada? Potser per la seva sí.

Vaig separar els llavis, volia dir alguna cosa, qualsevol cosa hauria servit. Però em va dedicar un últim somriure, va inclinar el cap i ràpidament va marxar.

Vaig sentir com si el meu cor caigués. Com si se l'estigués emportant amb ell. Com si ja fos seu, com si sempre ho hagués estat.

23 d'abril, 2023

Les meves mans acaricien l'estàtua de la dona de marbre davant meu. És preciosa. Una fina esquerda a la galta esquerra es fa camí sobre els seus llavis, la barbata i el coll, fins que acaba just per sobre de la clavícula. Aixeco la vista, al cap i a la fi, és una dona gegant, demanant amb els meus ulls el seu consentiment per tocar l'esquerda. La seva cara és tan pura i trista que decideixo no fer-ho, no vull arriscar-me a fer-li mal. En canvi, les meves mans decideixen acariciar les seves. Les té al cor, la mà dreta sobre l'esquerra. Les acaricio amb cura, encara amb por que es pugui trencar.

Pseudònim: Eros (Cristina Acevedo, 1r batx.)

El so d'una càmera trenca el moment. Miro a la meva dreta, on s'ha produït el so, només per trobar una lent de càmera just davant meu, apuntant-me a mi i a la bella dona gegant, fotografiant el moment íntim que estem tenint.

El món es para i el meu cor fa un bot. I de cop i volta torno a ser una nena de setze anys en aquest mateix museu, torno a ser una universitària de vint-i-dos anys perdent el tren, torno a ser una dona de trenta-tres anys en el seu primer dia d'un matrimoni infeliç. Torno a sentir aquella sensació que només ell em pot fer sentir. I somric. Somric amb els llavis i amb els ulls. Ell em mira, somrient també, i torna a ser un noi de divuit anys fent la primera foto d'una noia que ni tan sols coneix, torna a ser un home de vint-i-quatre anys en un tren tant abastat de gent que li costa respirar, torna a ser un fotògraf de trenta-sis anys en un casament que el fa voler deixar de fotografiar per sempre. Tornem a ser nosaltres dos. Els dos junts. Dos que se senten com un.

M'apropo. A poc a poc, amb por d'anar massa de pressa i fer-lo desaparèixer. Ell no es mou, m'espera. Quan soc a cinc centímetres d'ell els meus ulls ja estan plens de llàgrimes salades. Ric. Ric per les vegades que no vaig poder fer-ho. I ell riu amb mi.

"Hola".

"Hola".

I el món torna a girar. I per primer cop sento com si tot estigués bé. Com si les coses haguessin de ser així. Com si en tot aquest temps hagués estat ell qui em faltava.

Pseudònim: Eros (Cristina Acevedo, 1r batx.)

CARPE DIEM, AURA

Tot i que es tractava d'una nena de nou anys diagnosticada amb càncer infantil, l'Aura era molt conscient que de vida només n'hi havia una... Així i tot, ja havia acceptat que la seva, després d'uns anys de proves inacabables, es reduïa a tan sols una volta al sol més, que tenia pensat aprofitar i gaudir al màxim.

Un altre hauria demanat que el portessin a alguna terra exòtica o que li regalessin moltes joguines, però ella, que no havia tingut cap més remei que ser madura i assenyada després de passar-se gairebé tota la vida en una habitació d'hospital, havia demanat, suplicat, als seus pares que, durant l'any que li quedava, li deixessin fer la rutina d'un infant de la seva edat, un infant sense cap malaltia terminal. Els seus pares, Elisabet i Romeu, commocionats per la simplicitat del desig de la seva filla, li havien promès que així seria sense pensar-s'ho dues vegades.

Jo la veia cada dia, quan estava assegut al banc solitari de la cantonada del pati, sota el cirerer. No entenia per què els meus companys preferien jugar a pilota amb una nena que amb prou feines assistia a l'escola diàriament, abans que amb l'hereu del patrimoni més extens de la ciutat, és a dir, jo, que era el més petit de la família Vilaresa.

Sempre havia estat envejat per la resta de nens i nenes de la meua classe, al fet que m'agafessin ràbia perquè jo podia tenir una joguina d'altres tecnologies nova cada setmana i ells no. A ser l'últim en les tries de grup i, sobretot, a passar l'estona del pati sol, observant com tothom era feliç jugant amb els seus amics... Bé, almenys així era fins que ella va aparèixer sobtadament a la meua vida per fer-me d'estrella i il·luminar-me el camí.

Pseudònim: Nefalibata (Tatiana Lopez, 3r ESO)

Recordo que va ser un dijous, baixant les escales del passadís, quan em va dedicar aquelles paraules que van fer que la meva realitat trontollés perillosament. Però l'estranyesa del moment és el que encara em fa mantenir el cervell ocupat quan vull pensar en ella, ja que no hi va haver previ avís abans que deixés anar la bomba...

- *Carpe diem*, Martí.

Jo em vaig girar en sentir el meu nom i la vaig veure; els seus ulls verds, tan intensos que em traspassaven; l'alopecia cada cop més evident i..., el seu somriure, sempre lluent com si fos l'últim cop que el mostrava.

No vaig tenir temps a contestar, que va passar pel meu costat com si res i va continuar descendint per les escales ràpidament. La vaig seguir i, quan la vaig aconseguir atrapar, no sabia què dir-li, no entenia per què, de cop i volta, algú havia decidit parlar-me, i per què justament ella.

- *Carpe diem*? Què vols dir, Aura?

Vam tornar caminant cap a casa, junts. Jo escoltava atentament com, amb els ulls plens d'emoció, m'explicava que aquella expressió llatina significava que havia de viure el moment i no pensar tant en el futur. A mi, escoltar això em va venir de nou, sobretot considerant que els meus pares, des que era ben petit, m'havien ensenyat a pensar en el meu futur com a hereu dels Vilaresa, i no en el present que estava vivint.

Doncs bé, aquella va ser la primera espurna que va causar l'incendi, aquell incendi que em va canviar la vida.

Ens vam començar a fer amics. Als patis ja no estava sol, perquè ella estava amb mi, i les nostres converses eren, simplement..., fantàstiques.

Pseudònim: Nefalibata (Tatiana Lopez, 3r ESO)

Quan ja feia uns mesos d'aquell primer intercanvi de paraules originat a les escales, ens vam començar a conèixer més a fons. Ella em va explicar que a l'edat de cinc anys li havien diagnosticat càncer, però que li van practicar una quimioteràpia que va funcionar i va fer que es trobés molt millor, tot i no va deixar-la fora de perill. Va ser un bienni esplèndid abans de la recaiguda, que va causar-li forts dolors i ,conseqüentment, una habitació d'hospital va esdevenir la seva llar durant molt de temps. Però això no era el pitjor... Crec que en el moment que, amb un trist somriure dibuixat a la cara, em va confessar que li havien donat tan sols 365 dies de vida més, vaig sentir com el meu cor es feia bocins, bocins que vaig anar enganxant amb tots els records que vam crear junts, amb tots aquells somriures que vam compartir i amb totes les experiències que vam viure, les quals no penso permetre que quedin en l'oblit. Em va sorprendre que, tot i tenint la mateixa edat, hi hagués tanta diferència de maduresa entre nosaltres; el sentiment era el mateix que quan parlava amb el meu avi Pere, qui m'explicava, basant-se en anècdotes, lliçons de vida.

En aquells moments, mentre observàvem l'horitzó asseguts en una roca de la vora del mar, em vaig adonar que les situacions que presenciem ens fan ser com som, que van escrivint la nostra història, creant el mapa de la nostra vida; un full en blanc quan naixem que es va omplint amb les siluetes de diferents camins. Durant el nostre trajecte, van apareixent persones. Algunes d'elles hi posen fanalets, que ens il·luminen i fan que continuem pel lloc indicat, però d'altres fan que una forta i obscura tempesta els apagui. L'Aura? L'Aura va ser un fanalet lluent que em va alliberar d'una fosca vida.

Per la meua banda, li vaig explicar que sempre havia estat un nen més aviat solitari, tant en l'àmbit familiar com en l'escolar. A casa, una gran mansió de tres plantes situada als afores de la ciutat, sempre estava sol. Els meus pares treballaven sense descans i, en cas que no fos així, se n'anaven de viatge, sense mi.

Pseudònim: Nefalibata (Tatiana Lopez, 3r ESO)

Ja m'ho havien dit una vegada, i aquelles paraules de la meva "estimada" mare m'havien quedat clavades al cor:

- Martí, tu vas néixer perquè el nostre patrimoni familiar havia de continuar, no perquè nosaltres volguéssim.

Quan l'Aura va sentir aquelles paraules sortint dels meus llavis, em va transmetre amb la mirada un sentiment que mai ningú havia tingut cap a mi: compassió. La gent donava per suposat que formar part d'una família amb molta estabilitat econòmica i la qual posseïa molts béns, era tot el que es podia demanar a la vida, però sens dubte estaven equivocats.

Jo hauria preferit tenir uns pares com els de l'Aura, que l'estimaven i volien el millor per a ella, sempre. Perquè al final, és igual quantes joguines tinguis a la teva habitació, la quantitat de roba de marca que posseeixis... El que és de veritat important és tenir persones al teu costat que t'estimen i et recolzen en tot, i vaig necessitar molt de temps per adonar-me'n.

El sentiment d'enveja i ràbia que havia percebut sempre per part dels meus companys a l'escola, no havia ajudat a fer que em sentís gaire millor. Mai havia tingut amics, amics de veritat. Els únics que havia aconseguit tenir en algun curt període de temps havien resultat ser uns interessats que s'ajuntaven amb mi només per poder venir a casa meva i jugar amb totes les joguines que ells no tenien.

- Aura... Crec que, finalment, puc dir que he tingut una amiga de veritat... Tu. Aquelles paraules van ser les que van concloure la conversa que va enfortir el nostre vincle, abans que es fes fosc i tornéssim a casa.

Efectivament, l'Aura va ser l'incendi que va convertir la meva trista vida en cendres, donant lloc a una de nova, una de millor. Una en la qual no em sentia sol, abandonat o trist. Vaig deixar de ser un ric presumit i vaig fer l'esforç d'intentar-me relacionar amb els altres companys de classe. Va funcionar. Vaig fer amics amb els quals jugar a la pilota a l'hora del pati. Amb els meus pares tot continuava igual, però no m'importava, perquè quan els meus pares viatjaven, em quedava a casa l'Aura.

Pseudònim: Nefalibata (Tatiana Lopez, 3r ESO)

L'Elisabet i en Romeu eren encantadors, i em cuidaven com un fill més.

Estava dormint plàcidament al llit del costat de la meva amiga, a la seva habitació, quan de sobte em van despertar uns sons del tot estranys. Vaig obrir els ulls, la foscor era absoluta. M'hauria agradat que el que vaig trobar en obrir els llums fos una altra cosa, un gat a l'ampit de la finestra o un mussol cantant sense parar, però la realitat va ser totalment..., arrasadora.

Els sons estranys sorgien de la boca de l'Aura... Vaig trigar uns segons a adonar-me que s'estava ofegant. Perplex, vaig sortir corrents de l'habitació i vaig anar a la recerca dels seus pares, que estaven a la cuina acabant de desparar taula:

- Elisabet! Romeu! És l'Aura, crec que s'ofega!

Aquella va ser la nit més tràgica que he pogut presenciar mai, un 23 d'abril que recordaré sempre: la buida sala d'espera de l'hospital; el metge apareixent per la gran porta de fusta, les llàgrimes de l'Elisabet en escoltar la notícia, que ratllaven les seves boniques faccions; en Romeu, desconsolat, agafant amb força les nostres mans i jo, que no em creia el que sentia. Havia arribat el dia, el dia inevitable:

- L'Aura ens ha deixat.

Aquestes van ser les paraules del doctor abans d'abandonar la sala.

Ara que ja m'he fet gran i ho veig tot amb uns altres ulls, puc afirmar amb seguretat que l'Aura va ser el meu salvavides, quan ni tan sols jo sabia que en necessitava un. La seva alegria, el seu optimisme, la seva bogeria, tot i saber que el seu final s'aproximava, mai havia desaparegut. Havia causat el caos en la meva desconsolada vida i gràcies a aquest bonic caos m'he convertit en una persona humil i optimista, que és doctor d'oncologia, i que transmet als pacients el lema de la seva difunta amiga.

- Avui, 23 d'abril, escric aquesta història en honor teu, per haver eixamplat el meu cor amb el teu somriure i amb la teva presència; perquè sempre estaràs amb mi.

Carpe diem, Aura.

Pseudònim: Nefalibata (Tatiana Lopez, 3r ESO)

LIMINAL

1. The halls

I woke up, my ears were ringing.

I was in a hallway, a wooden floor, the walls lined with paintings and doors. I noticed a note on the ground. It was illegible.

One of the doors swung open, unrecognizable screams and eldritch sounds approaching it, I spotted a closet to my left, and ran inside. Its long nerv-like tentacles scouted the hallway, before it left through one of the doors, I waited a bit, and left hiding

I didn't want to follow it so I entered through one of the doors. Another hallway, this time it was fully made out of stone, a single fluorescent light on the ceiling illuminated the path to another room.

I opened the door, the light stuttered and turned off.

This door led to a room of sorts, it had a window, but nothing was visible through it, just darkness and the walls of other halls were visible. This was not a normal place.

I heard sounds coming from the hall I had just exited, nowhere to hide, I went to a corner of the room.

A hulking mass of bodies ran in, it stayed still for a moment as I held my breath. It smelled wretched, and looked even worse, the bodies of men and women alike were stitched onto something, their faces drained of all soul, truly uncanny. One of them seemed to have been battered against a concrete wall, another had its throat cut wide open, the rest, god the rest...

Their entrails served as bindings for the corpses, wrapping around whatever creature would be sadistic enough to give a fate like this to a person.

The creature went back into the darkness of the previous hall after the sound of one of the doors opening alerted it..

I carefully exited the room through a small vent, in another of the corners.

As I was crawling throughout the tight spaces and with a loud thud I accidentally hit my head on the metal top.

I heard heavy footsteps echoing behind me. I went faster, and exited the small space.

This hall was different, the walls seemingly made of flesh, two exits which resembled mouths where on either side of the hall, I took the one to my right.

As I paced slowly through the "door" the teeth slammed shut, a candle turned on revealing a corpse, I had to grab the candle as it was my only way of visibility in this dark space.

First I went to my left, and I quite quickly stumbled upon a wall.

Turning back, the body was missing.

I heard chittering and gargles, I was terrified.

The sounds got closer, the lights turned on.

A long hallway stood in front of me, collapsed walls blocking the doors to my sides, the corpse began its pursuit.

Running, as my heart beat and the steps of the corpse inundated my hearing...

I tripped, it leaned in as I tried to crawl away, its head, in a decomposing state burst into tendrils and eyes, it got burnt on my candle and promptly repaired its face and scuttled away into a vent.

A single door stood at the end of the hallway, i got up and made a sprint for it.

It led to a library of sorts.

A room lined with bookshelves as far as the eye could see stood in front of me.

2. The endless library

The bookshelves were full with blank books, and stood so tall, that the closest thing to a ceiling was the light fog of this place preventing further vision.

Turning around, the door had disappeared, and I was only met with a similar expanse of bookshelves and desks.

Somehow everything was well illuminated, even though the clear lack of any light source.

I decided to push forward from where I had arrived.

A few minutes later i encountered a desk with a small bag atop it, scavenging i found my only sources of nourishment and hydration for what seemed to be days, a bottle of water, 5 liters, and 12 packs of jerky, among these items i found a lighter, which i erroneously left behind.

Continuing forward, bag on my back with hopes of finding a way out of this hellhole.

Darkness. Everything turned dark, I was lucky to get my bearings quickly and find a desk to hide under.

Thousands of steps, screams and howls echoed throughout the library.

Many of them ran just over my desk, but they seemed light enough that they didn't break it.

This was called a cycle, and the creatures that searched the halls relentlessly within the darkness I called nowts, as I knew nothing of their appearance, numbers, or features.

Only that I must hide.

A few minutes passed, everything got lit up again. Skeptical, I left the safety of the desk, in search of something, something that broke the norm of the endless bookshelves and scattered tables and desks.

I did not find it.

13 more cycles passed, and I was starting to run out of water. The jerky I had, served me greatly in keeping my morale up, as without it i would starve, and at least, it was a space efficient source of nourishment.

As I advanced, many cycles passed, I did in fact find more resources to stay alive with, as bags weren't too rare of a find, once every 17 cycles~ I would find one.

Somehow i never got a need to sleep, nor had i felt my focus falter.

Eventually the floor's tilling changed from a white dry-wall esk material to stone, the bookshelves began to get further away from each other, and desks became next to none. Cycles were farther apart, but the dark sections of them were much longer.

Somehow, after what appeared to be endless walking, the cycles stopped.

It was only darkness... But, no nowts would approach.

A faint light flickered in the darkness, it got closer every time I turned away...

Eyes, it was not a single light, but the eyes.

The eyes had no intent, I never saw its body, if it even had one.

But it would always be watching.

Always judging.

I never knew of their purpose.
I never knew of why the nowts stopped arriving.
I never knew why, as suddenly as I did, I just arrived in this... This hell.
I never knew where I was, who I was.... What am i? What were I?
The eyes approached, doubts grew. Doubts hungered.
Doubts consumed me by the time the eyes were surrounding me.
No longer could the doubts grow, the eyes were all I could see, as such they could not approach further.
Did they know anything about me?
The eyes retracted.
Did they know anything about this place?
Again, further.
Did they even know their purpose?
I fell, the floor simply dropped.
Again, another place, more creatures, more despair.
But the eyes had faltered.
My body was found .I can't remember what killed me, it was multiple levels deep into this liminal space. But my memories prevail, in this very text.
Bound.

LA COCINA DE LA HACIENDA

Las ollas de la cocina.

*Por la quebrada ladera de la tarde
se desploma la pesadez del crepúsculo.*

*Un silencio oscuro inunda la cocina
y cubre a sus moradores.*

Los aromas agonizan en el aire.

*Y como las urnas de un rito sagrado,
exhaustas en el armario, reposan las ollas.*

I

La decisión de Jacint de quitarse la vida cogió a su hermana pequeña terminando sus exámenes de bachillerato. Al llamar a casa para informar de los resultados de sus pruebas académicas, desconociendo lo que había ocurrido en la hacienda familiar, su madre sólo alcanzó a balbucear:

– En Jacint és mort.

La hacienda era una edificación antigua, de piedra robusta y arcos señoriales, propiedad de la familia desde varias generaciones atrás. Por carambolas de la genética, la titularidad había recaído siempre en las mujeres, ya que habían sido féminas las herederas en cada una de las transmisiones de la propiedad.

Allí pasó Alba su infancia y adolescencia, y a su cocina regresaba siempre cuando, tras pasar el día azuzando las vacas por los campos de la finca, buscaba cobijarse del frío. El edificio principal de la hacienda no disponía de luz eléctrica, ni de otra calefacción que la proporcionada por el fuego en el que cocinaba su madre.

Pseudònim: Escèptic (Juan Torres, professorat)

Era en la cocina en la que al principio del verano, por San Luis, el día más destacado del año para la familia, se acercaban hasta la hacienda los amigos íntimos a probar los guisos de la madre, a comentar las injusticias climatológicas y su efecto en la cosecha, y a escuchar la pieza de piano que Alba había ensayado durante los últimos meses.

A pocos metros de aquella cocina se alzaba la cuadra, una estancia con más función de almacén que de caballeriza, en la que Jacint se quitaría la vida.

II

Tras la muerte de Jacint, la familia abandonó la hacienda, se instaló en la ciudad, y comenzó una nueva vida, lejos de los bosques de encinas, de los rebaños y del contacto estrecho con la naturaleza.

Alba finalizó sus estudios, se casó, e inició el camino de la maternidad bien ajustada a los cánones que marcaba una ciudad de provincias. Atendió a su marido, educó a sus hijos y desempeñó las tareas encomendadas con la prontitud y la eficacia previstas. Y procuró no volver la mirada hacia la hacienda.

Tras veinte años de matrimonio un día despertó con la noticia de que su esposo había dejado de quererla.

III

Tras asimilar el duro golpe, y una vez sacudido el polvo de los pies, decidió mirar hacia delante y pasar página. La noche en la que se instaló por vez primera en su nuevo piso, tras enumerar los recuerdos de los últimos años, fue incapaz de cerrar el álbum de la memoria en el que los había ido atesorando. Algo más poderoso que el rencor, más intenso que el desamparo, le impedía cerrar la etapa que ahora concluía. Sus intentos de dejar marchar a su esposo, de concluir su relación, eran vanos. El recuerdo de su hermano se hizo presente.

Pseudònim: Escèptic (Juan Torres, professorat)

Comprendió que no se había despedido de él, que seguía, de alguna forma que no entendía, suspendido en un lugar desconocido. Y entonces se le presentó con claridad la tarea que debía acometer: debía dejar ir a Jacint para poder despedirse del peso del recuerdo de su marchita relación. Debía regresar a la hacienda.

IV

Una vez obtenido el permiso de los nuevos propietarios, se preparó para pasar unos días en la hacienda. La casa mantenía la esencia de aquellos años pasados, a pesar de las reformas. Tras instalarse en una de las habitaciones, salió por el portón, se acercó hasta la cuadra y, por primera vez, detuvo su mirada en el lugar en el que Jacint murió.

El dolor dio paso a la tristeza, esta a la añoranza, al sentimiento de pérdida, y a una ausencia palpable. Adecentó los recuerdos que aún conservaba de Jacint, les quitó el polvo de los años, y los abrazó con afecto. Y de una forma imposible de explicar, sintió que su espíritu adoptaba la forma de las bellas almas, y se alejaba.

El último día antes de abandonar para siempre la hacienda invitó a una comida a las personas que realmente le importaban. Muchas no habían estado nunca allí, pero todas tenían conocimiento de que era un lugar maldito del que no habían podido hablar durante todos aquellos años. Volvió a la cocina, preparó la mesa para los invitados y volvió a sentir la protección y el cobijo que le brindaba aquella estancia. A las emociones de los últimos días, a la despedida de sus fantasmas, siguió la sensación reconfortante del reencuentro. Para algunos, aquel momento supuso la caída de un manto tenebroso, el derrumbe de un hechizo del que no habían sido merecedores.

Y allí, entre las paredes de la cocina, observó las ollas, la alegría en la cara de su familia, y comenzó su nueva vida.

Pseudònim: Escèptic (Juan Torres, professorat)

Microrelats

BENVINGUT AL MEU MALSON, CREC QUE T'AGRADARÀ

Enmig d'una biblioteca buida, intento concentrar-me. De sobte, pensaments foscos i llunyans envaeixen la meva ment, desconcentrant-me una altra vegada. Penso que potser necessito prendre'm un cafè, així que em dirigeixo cap a la cafeteria. Quan torno, veig un home assegut davant de la meva taula mirant els meus apunts. M'hi acosto i, de sobte, els seus ulls profunds es claven en els meus. Sento por. No goso obrir la boca. Després d'un moment d'angoixa, l'home s'aixeca i se'n va, així que torno als meus estudis. De sobte, giro la pàgina i veig escrit: "Benvingut al meu malson, crec que t'agradarà".

Pseudònim: Purpura (Hafsa Bouadi, 2n Batx.)

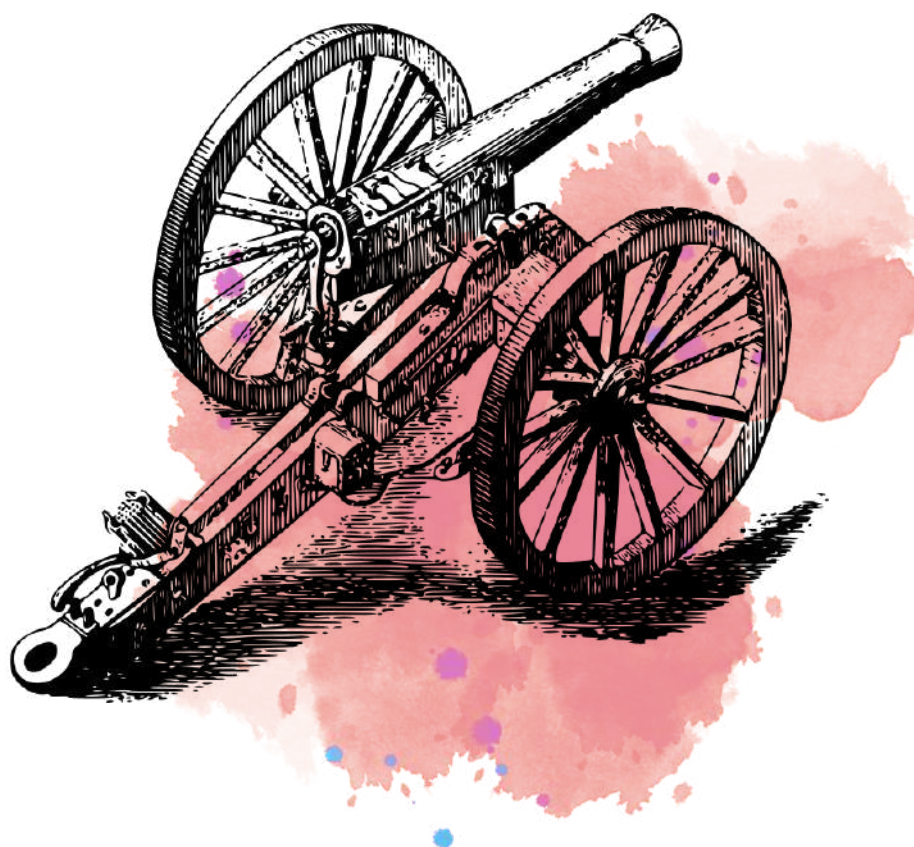
DESCUBRIMIENTO

-Te he descubierto -dijo Cristóbal.
-No has sido el primero -contestó América.

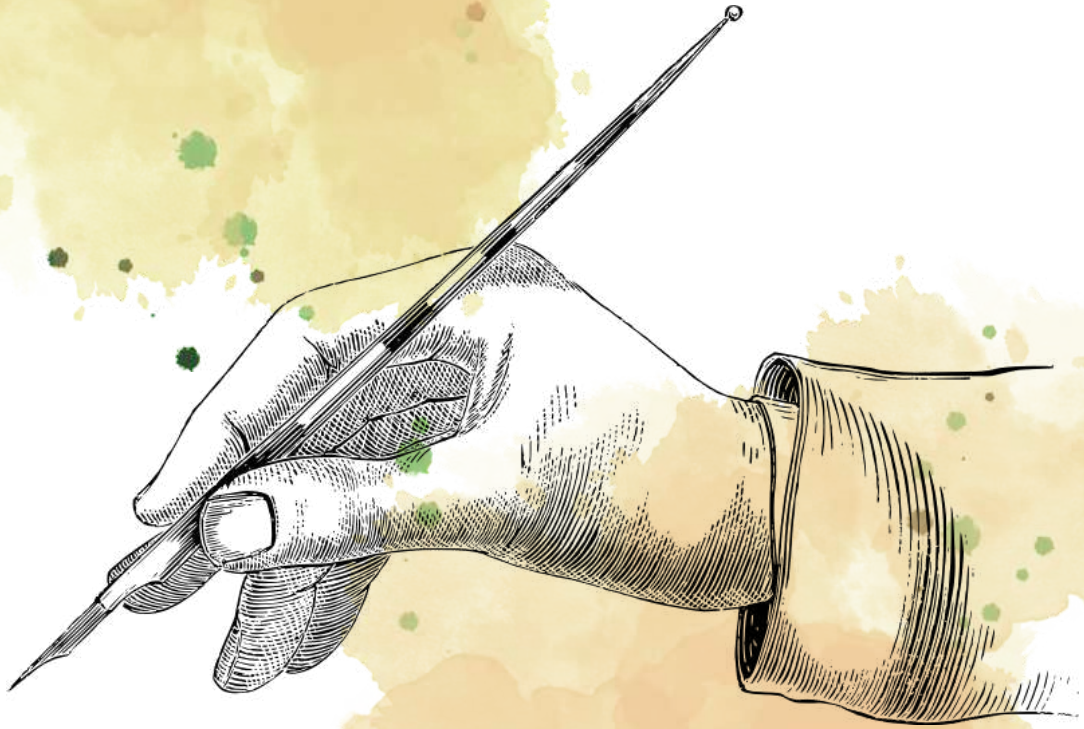
TODA LA SANGRE ES ROJA

Era once de noviembre. El muchacho permanecía tumbado en la tierra. Recordaba todos los momentos que habían pasado para llegar a tener esa sensación. De pequeño soñaba con ese bautismo cuando jugaba con sus amigos. Llegado el momento, se apuntó a esa gran fiesta que se había montado en Europa. “Agachar la cabeza, esperar la señal, subir las escaleras y salir corriendo”, parecía sencillo. En ello estaba, cuando un fuerte y violento impacto le hizo caer. El cuerpo del joven soldado yacía en la tierra, gélido. Había aprendido una lección: Toda la sangre es roja.

Pseudònim: Walter Kurtz (Immanol López, professorat)

Poesia

ARRIBA LA DIADA

Ai que ja arriba Sant Jordi!
Llibres, roses i espigues d'ordi!
Sento l'olor llunyana
d'aquelles roses de la Diada. Parades a l'avinguda principal, amb la
illusió de les criatures per tenir un llibre com a regal.
Petits i grans representen l'obra i arriba el moment on el teló
s'obre. Càmera i mòbil tancat
i parlem amb el to adequat.
Shh! Silenci, comença la funció!
Quan el drac s'ha despertat,
la gent s'ha espantat!
La gent ha fugit
i en un sorteig la princesa ha sortit.
La gent ha plorat
quan han vist que el drac s'ha acostat.
El cavaller ha arribat
i a la princesa ha salvat.

Ella li ho agraeix
i Sant Jordi una rosa li ofereix.
L'obra s'ha acabat
i el públic content ha marxat.
Aquest és el final,
però podria ser més original. Estaria bé que fos la princesa qui
salvés al cavaller,
per demostrar que les **dones**, en aquest món,
també **hi tenim un paper**.

THE BEAUTY OF CONSENT

In every touch, in every kiss,
Consent is key, it cannot be missed,
A boundary respected, a right to say no
A choice that's honored, a love that will grow.

Forced actions are never right
They shatter trust and cause great fright,
But when consent is freely given
It's like a breath of fresh air, a new life is driven.

It's a promise of respect, of trust, of care
It's a sign of love that's pure and rare.
For when we respect each other's needs
Our love blossoms like a bed of seeds.

So let's hold hands, but only when asked
Let's kiss with love, not with force or task,
Let's be each other's safe place to be
With consent, our love will forever be free.

Let's say it loud, let's say it clear
Consent is crucial, it's always near,
It's a bond that holds us close and tight
With consent, we'll always shine so bright.

Pseudònim: Righ, (Mariam Amazian, 1r Batx.)

LLEGAR A LEERTE

Siempre fuiste tú.
Tú, aquel libro de misterio.
Tú, aquel mar lleno de desconocimiento.
Tú, aquella sombra llena de inquietud.
¿Por qué? ¿Por qué tuviste que atraparme?
¿Por qué me enredaste entre tus páginas,
si sabías que acabaría perdida
en un laberinto sin salida?
Y es que al principio solo me dejaste ver
una pequeña parte de tu ser.
Aquella que me cautivó,
aquello que me enamoró.
Y yo, como una ilusa, esperé.
Esperé poder llegar a conocerte,
esperé poder llegar a tenerte,
hasta que de la espera me cansé.
¿Quién eras, en realidad,
aparte de aquel misterio,
que provocaba en mí un incendio?
¿Quién eras, en realidad,
aparte de aquel mar inmenso,
que me hacía sentir como un animal indefenso?
Nunca me dejaste llegar a conocerte,
nunca me dejaste llegar a leerte,
porque sabías que si lo hacías
a mí me perderías.
Y efectivamente, cuando en medio de aquella historia,
que siempre guardaré en mi memoria,
pude empezar a descifrarte,
me pude percatar de que eras diferente.

¿Quién eras, en realidad,
aparte de aquel misterio,
que provocaba en mí un incendio?
¿Quién eras, en realidad,
aparte de aquel mar inmenso
que me hacía sentir como un animal indefenso?
Llegar a leerte Nayaraq
Tu respuesta no me hizo falta,
pues cuando empecé a leerte
supe que no debía quererte,
supe que no debía intentar retenerte.
Así que dejé que te marcharas,
dejé que sola me dejaras,
porque el miedo a aquello que bajo tu bella sonrisa ocultabas
superaba aquella mirada verde con la que me cautivabas.
Y así, te solté,
sabiendo que nuestra historia debía terminarse,
aunque yo con el corazón roto acabase
y mil dudas conmigo me llevase.

